

се нуждайтъ отъ почивка, и това тѣхно премѣстванье отъ първия превързвателенъ пунктъ въ дивизионната болница, отъ тая послѣдната въ друга болница и т. н. Солдатитѣ го наричатъ «ходене по митарствата». Ето гдѣ може да се направи на раненитѣ голѣма помощъ, въ врѣмето на тия митарства: тукъ сѣкоя излишна връска сѣно или слама, сѣкоя излишна възглавница, турена въ колата, ще принесе повече полза, нежели различни консерви, чуждестранни вина, хубави съсѣди и др. т. Каквогодъ излишно мѣсто гдѣто раненитѣ могатъ да отпочинатъ, показва се истинско благодѣяние: а тѣкмо въ тия нѣща се осѣщаше голѣмъ недостатѣкъ.

Да се повърнемъ сега къмъ нашето живѣяне въ Габрово. Сѣкой день сутрина и вечеръ ние дохождаме въ болницата за да вързваме ранитѣ на нашитѣ войници и на Турцитѣ. Тия послѣднитѣ въ първитѣ дни на своето живѣние помѣжду ни виждаше се че се страхуватъ, може-би, подъ влиянието на това питание: какво ли ще ни направи «гяуръ-московъ»? Да ли не ще да ни мѣчи и да ни убие? За това тѣ ни глѣдаха въ рѣцѣтѣ недовѣрчиво и уплашено, особено когато виждахъ у насъ ножици или друго нѣкое остро сѣчиво; а у други на лицето се изражаваха страхъ и покорностъ на съдбата, като че се намѣрваха прѣдъ неизбѣжна смъртъ. Веднѣжъ трѣбаше да направя на едного отъ тѣхъ една малка операция за да го избавя отъ жестокиѣ болки които го мъчехъ. Пристѣпихъ направо къмъ моменталната операция, но Турчинътъ като видѣ въ рѣката ми инструментъ съ игла, която азъ искахъ да пѣхъ